

Hana Repová

IKAR

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
KASSANDRA

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
KASSANDRA

Text © 2022, 2026 by Hana Repová
Cover design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0732-1

Glosár

Postavy, ktoré sa objavia v tejto knihe a ktoré ste spoznali v predchádzajúcich dieloch. Ak ste však žiadnu z predchádzajúcich kníh nečítali, radi vám ich krátko priblížime.

Sebastian a jeho priateľka Ina (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe *Sebastian*.)

Sebastianova staršia sestra Tina a jej manžel Adam (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe *Tina*.)

Sebastianova sestra Lilly a jej manžel Matteo (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe *Lilly*.)

Lilly a Denis sú dvojčatá.

Denis a priateľka Monika (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe *Denis*.)

Sebastian, Tina, Lilly a Denis sú štyria súrodenci, ktorí vyrastali spolu v Žltom dome. Majú spoločnú matku, no Sebastian má iného otca.

Sebastianovi grécki súrodenci, s ktorými má spoločného otca:

staršia sestra Cassandra (V tejto knihe sa dozviete práve jej príbeh.)

mladšia sestra Elaia

Kapitola 1

Kassandra ľahostajne prerezala nořom obáľku. Nebola totiž zvedavá na jej obsah. Vedela, čo v nej bude. Keď ju otočila, vypadlo z nej blahořelanie k narodeninám s trblietavou tridsiatkou.

„Všetko najlepšie, ty opica,“ stálo tam napísané krivolačným písmom jej kamarátky Lindy.

Nechala blahořelanie prekrľznuť medzi prstami a padnúť na podlahu. Siahla po pohári vína, ktoré si práve naliala, a prešla k oknu. Pohľadom zaletela k vysvieteným mrakodrapom – pýche tohto mesta, ale hlavou jej vírila jediná myšlienka.

Keď si kedysi predstavovala, ako bude jej život po dvadsaťpäťke vyzeráť, mala pred očami celkom iný obraz. Videla na svojej ruke zásnubný prsteň a v posteli vedľa seba niekoho, kto by ju objal, keď ju znova prenasledoval v snoch jej grobiansky otec.

Druhá polovica jej posteľe však zívala prázdnotou. Občas sa tam na jednu noc objavil nejaký muž, ktorý oslovil ženu v nej a zároveň sa neobával osloviť ju. Nestávalo sa to často, lebo muži cítili jej odstup aj neprístupnosť a máloktorý, prinaj-

menšom triezvy, tieto signály nezachytil. Mala však železné pravidlo. Jedna noc, nie viac. Keď si na druhý deň ráno pýtala jej číslo, navrhla, že zavola ona. Tí inteligentnejší pochopili, že na jej telefonát čakať nemajú. Chlapi v jej živote hrali len vedľajšiu úlohu. Z času na čas sa pokúsili splniť úlohu, ktorú im určila, a uspokojiť ju, keď potrebovala otvoriť ventil a odbúrať stres. To, že sa to v posledných rokoch žiadnemu z nich nepodarilo, ju frustrovalo viac a viac, preto si sem niekoho vodila čoraz zriedkavejšie. A bližšie si ich k telu nepúšťala. Vzťah s nikým, koho poznala, pre ňu neprichádzal do úvahy. Aj keď v poslednom čase cítila, že sa s ňou niečo deje. Akoby sa v jej vnútri dvíhalo akési cunami.

Zúfalo sa ho snažila udržať pod kontrolou tým, že zmenila pár vecí vo svojom živote – medziiným aj výzor –, no cítila, že to nestačí, a jej nespokojnosť vyústila aj do zmien v jej vnútri.

Už roky chodila na terapiu a naučila sa svojich démonov ako-tak držať na uzde. Ale po tom, ako sa zrazu na scéne objavil jej nevlastný brat Sebastian, sa znova všetko odkiaľsi, kam to v podvedomí zamkla, vynorilo späť.

Hoci odmalička vedela, že Sebastian existuje, a takmer ho nenávidela, bolo iné vidieť ho na vlastné oči, ako keď stojíte tesne pri koľajnici a okolo vás sa šílenou rýchlosťou preženie IC vlak. Keď jej sestra Elaia pred niekoľkými rokmi zavolala, že Sebastian hľadá svoju grécku rodinu, chcela si zakryť uši ako malé dieťa. Nechcela o ňom ani počuť. Čo ju bolo po niekom, koho jej otec splodil v Nemecku počas svojich rokov vo vojsku? Okrem pár génov s ním predsa nemala nič spoločné!

A nenávidela ho za to, že ho otec vytiahol pri každej príležitosti, keď ich trápil niečím, čo bolo nad ich sily. Neboli

ako Sebastian! Boli neschopní a leniví darmožráči! Deti, ktoré doma pracovali ešte predtým, ako odišli do školy, a ešte niekoľko hodín po tom, ako sa z nej vrátili. A Sebastian si zatiaľ žil niekde v Nemecku, v blahobyte a na nich kašľal. Tejto predstavy sa chcela držať do konca života, ale Basti, ako ho volali v rodine, kde vyrastal, jej urobil škrt cez rozpočet.

Prišiel do Grécka, aby našiel svojho otca. To, čo našiel, sa však zjavne nezhodovalo s predstavou, akú o ňom mal. Starý zatrpknutý grobian mu zabuchol dvere pred nosom. Zrazu po stretnutí so svojím synom netúžil. Možno preto, lebo jeho syn medzičasom vyrástol a on sa mu mal zodpovedať za to, že jeho matke pri zmienke o jej tehotenstve poslal len peniaze na potrat. Namiesto otca však Sebastian našiel sestru a brata, hoci s bratom mu osud doprial len pár chvíľ.

Lenže práve vtedy, v jej dome v Grécku, kam Sebastian prišiel, aby s Nikom strávil jeho posledné dni, dostával Kassandrin obranný múr trhliny. Nie vtedy, keď ho Elaia spoznala a ospevovala, aký je milý, slušný, sympatický, dobre vychovaný...

To všetko bolo Kassandre ukradnuté. Ale to, že krátko pred Nikovou smrťou naozaj prišiel a zostal až do trpkého konca, hoci nemusel, na ňu urobilo dojem. Čo ako predtým zatvárala oči, videla, že Sebastian trpel s nimi. Dnes ráno jej zavolať, aby jej zablahoželel k narodeninám a oznámil, že sa so svojou priateľkou vracajú po troch rokoch v Paríži späť do Nemecka. A ona sa tešila ako bláznivá!

Bola hlúpa, že si na svoje srdce nevedela dať pozor. Počas posledných rokov sa jej však maličkými gestami stále

snažil naznačiť, že je pre neho dôležitá, hoci si to odmietala pripustiť. A keď jej dnes ráno zavolať a povedal *všetko najlepšie, sestrička*, trhala jej bradou a hneď ako hovor ukončil, rozplakala sa!

Bolo možné, že bola naozaj taká hlúpa? Nevedela ako, no Sebastian našiel štrbinu v jej obrannom štíte a ničil ho. Maličkými krôčikmi, ale neúnavne ho ničil.

Kapitola 2

Nasledujúce ráno Kassandru zobudilo vyzváňanie mobilu. Už podľa melódie vedela, že je to Linda, inak by zrejme ani nezdvihla.

„Haló,“ zachrapčala do telefónu, v ktorom sa namiesto odpovede ozývalo Lindino falošné *veľa šťastia, zdravia... veľa šťastia, zdravia...*

„Stačí...“ zakvílila Cassandra do mobilu a posadila sa na posteli. „Prepáč, viem, že tvoj spev by mal byť darček, ale je to skôr trest,“ zašomrala, načo Linda na druhej strane linky odvrkla, že týmto svetom lomcuje nevďak.

„Vidím, že si vstala v skevej nálade. Otvorila si už ten odkaz? Zostáva už iba desať minút. Sofia práve napísala, že sa tiež ide pripojiť.“

„Aký odkaz? Nerozumiem.“

Kassandra sa načiahla za pohárom vody a tabletkou, ktoré si včera večer prezieravo pripravila. Nepila síce veľa, no už malé množstvo červeného vína jej spôsobovalo migrénu. Napriek tomu sa ho ako pravá Grékyňa nedokázala celkom vzdať a včera večer vypila zahalená melanchóliou dokonca dva poháre.

„Aký odkaz? No predsa náš darček na narodeniny.“

„Môžeš mi láskavo vysvetliť, o čom to hovoríš?“

„Zapni si počítač, prihlás sa na Skype a uvidíš. Teraz! Hneď!“

Kassandra neprotestovala. Pri Linde to jednoducho nemalo zmysel. Ako matka samoživiteľka, ktorej bývalý manžel predtým, ako zmizol do Ameriky, nechal na krku dieťa a kopu dlhov, sa musela naučiť v živote presadiť. Vstala teda z postele, hodila na seba biely hodvábný župan s maľovanými žltými kvetmi, zobrala zo stolíka svoj laptop a vrátila sa do postele, kde si ho v tureckom sede otvorila na kolenách. Než sa prihlásila k videohovoru, použila jediný skrášľovací postup, ktorý mala poruke... Uhladila si vlasy a nasadila si okuliare v hrubom čiernom ráme. Napriek tomu sa pohľadu na seba na obrazovke trochu zľakla. Linda a Sofia, ktoré už boli pripojené, sa pri pohľade na ňu rozrehotali.

„Okamžite sa prestaňte ceriť!“ zahriakla ich, načo sa síce snažili svoj smiech trochu kamuflovať, ale darilo sa im to veľmi chabo. V čete sa otvorilo nové okno, do ktorého Linda poslala nejaký odkaz.

„Dúfam, že keď na to kliknem, nekúpim tým automaticky kravu na Islande,“ prehodila, no už klikala na odkaz.

Na obrazovke sa načítala stránka a na nej oznam: *Aukcia sa začína o štyri minúty a dvadsať sekúnd.*

„Aukcia? Aká aukcia?“

„No veď ti vravím, že je to náš spoločný darček na tvoje narodeniny. Čo sa dá kúpiť niekomu, kto zarába niekoľkonásobok toho, čo my dve so Sofiou? Museli sme vymyslieť niečo originálne.“

„Nehovorte mi, že idete dávať ponuku na nejakej dobročinnnej akcii, kde mi vyberiete nejakého gigola na jeden

večer, lebo vám pri najbližšom stretnutí osladím kávu preháňadlom.“

„No prepáč... Keby sme ti vybrali chlapa, tak už rovno aj na jednu noc. My s Lindou zasa nie sme trochárky.“

„Nechcite ma našťvať! Fakt nechcem žiadneho chlapa na jednu noc. Nepotrebujem chytiť nejakú pohlavnú chorobu.“

„Upokoj sa. Nekúpili sme ti chlapa. Kupujeme ti prekva-
penie! A dokonca si môžeš sama vybrať, aké...“

Kassandra postrehla, že nápis zmizol a na jeho mieste sa objavila veľká hala, po ktorej sa hekticky pohybovalo niekoľko ľudí. Potom kamera zachytila aukčný pult a muža, ktorý sa očividne pripravoval na aukciu. Zmenšila si okno, v ktorom videla Lindu a Sofiu, a zväčšila to s aukciou.

„Nechápem, o čo...“ V tej chvíli zbadala, ako do sály napochodovalo niekoľko chlapíkov, ktorí začali pred pult ukladať kufre.

„To nemyslíte vážne!“ skríkla.

„Smrteľne vážne!“ Sofia sa znova chichotala. „Prepáč, ale tento mesiac som mala fakt nečakané výdavky. Môjho psa zrazilo auto a jeho operáciu budem splácať ešte niekoľko mesiacov. Tvoj darček teda musí byť prispôsobený mojej momentálnej finančnej situácii. Ale Billy ťa pozdravuje a ďakuje, že sa kvôli nemu uskromníš.“

Kassandra si konečne vydýchla, že jej neplánujú kúpiť chlapa, ale iba starý kufor, ktorý niekto zabudol niekde na letisku. A v ňom budú zrejme smradľavé mokré plavky.

„Keď má človek kamarátky, ako ste vy dve, naozaj nepotrebuje nepriateľov! Jedna v Hamburgu, druhá v Mníchove! Neprídete si so mnou ani pripíť! A pretože toho vypĺznutého škaredého tvora, ktorého nazývaš psom, zrazilo auto,

lebo určite niekde zacítil páreniachtivú kamošku, ja teraz dostanem starý kufor!“

„Kassandra! Billy je tu a môže ňu počuť!“ skríkla Sofia a zakryla psovi, ležiacemu na jej kolenách, uši.

„Pst, už sa to začalo...“ prerušila ich Linda a obrátila ich pozornosť na aukciu.

„Tak čo? Chceš tento? Musím reagovať veľmi rýchlo, tak sa rozhodni.“

„Nie!“ Kassandra videla kufor striebornej farby aj to, že vyvolávacía cena bola prehnane vysoká. Pochybovala, že v ňom bude niečo, čo by to vyvážilo.

„Okej, a čo ten ďalší?“

„Nie, ten je nejaký obdratý. Keď už mám dostať kufor, tak, prosím, žiadny geriatrický. Chcem pekného mladého šviháka,“ odvetila Kassandra, ktorej konečne zabrala tabletká proti bolesti a to jej zlepšilo náladu. Vlastne sa jej ten nápad s kufrom teraz javil celkom zábavný.

Baby mali pravdu. Mohla si dovoliť kúpiť všetko, čo potrebovala, aj to, čo nepotrebovala. A určite nepotrebovala drahé ani hodnotné dary. To, čo naozaj potrebovala, sa nedalo kúpiť za nijaké peniaze tohto sveta, ale o tom nikdy s nikým nehovorila. Bolo to ukryté hlboko v jej vnútri.

„Dobre. A čo tento? Hovor! Rýchlo!“ súrila ju Linda.

„Nie, to nie je nič pre mňa,“ odvetila Kassandra a naliala si ďalší pohár vody. Kufor krikľavorožovej farby rozhodne nebol jej štýl. „Čo si od tohto nezmyslu vlastne sľubujete?“

„My? Vôbec nič,“ odvetila Sofia. „Dúfali sme len, že v tom kufri budú nejaké trenírky, ktoré môžeš porozhadzovať po byte, ak k tebe zavíta nejaká pánska návšteva, ktorej sa budeš chcieť silou-mocou zbaviť.“

„A čo tento?“

Kassandra hľadela na kufor pred sebou a mala zvláštny pocit. Pocit, že je to niečo, čo patrí tam, kam patrí ona. Napriek tomu, že bol biely a posiaty čiernymi šmuhami, ktoré svedčili o nedobrom zaobchádzaní, dívala sa naň ako paralyzovaná.

„Kassandra!“

Čo však zapríčinilo tento pocit? Z čoho pramenil?

„Kassandra, vnímaš ma?“

„Kúp ho!“

Kassandra počula, ako Sofia kričí na Lindu, aby podala ponuku na kufor, no sama nedokázala nič povedať. A ak mala byť úprimná, ani nechcela nič povedať. Chcela mlčať a jednoducho precítiť ten zvláštny pocit, ktorý ju nečakane zalial.

„Mám! Mám ho! Je tvoj! Kassandra, je tvoj!“

Ani hodnú chvíľu po tom, čo sa Linda a Sofia smiali pod vplyvom adrenalínu z toho, že sa im podarilo vyhrať aukciu, Kassandra nedokázala odpútať pozornosť od myšlienky na kufor.

„Kassandra? Si v pohode? Sofia, fakt si o ňu začínam robiť starosti, či nedostala z toho napätia porážku. Vieš, v jej veku...“

Kassandra konečne odtrhla pohľad od obrazovky, lebo kufor zmizol a nahradil ho iný. Krásny lesklý kúsok svetoznámej značky.

„Dokelu!“ zaúpela Linda, keď ho videla. „Mali sme kúpiť radšej tento.“

„Chcem ten svoj.“ Kassandra nevedela, kto tie slová za ňu vyslovil.

„Baby, nemajte mi to za zlé, ale mne je nejakو mizerne. Zrejme mi to včerajšie víno nesadlo. Pôjdem si ešte ľahnúť a ozvem sa, keď mi bude lepšie.“

Linda so Sofiou naoko trochu protestovali, no Linda nakoniec sľúbila, že sa o zvyšok vybavovačiek v súvislosti s aukciou postará, a Cassandra sa znova ozve, až jej bude lepšie. S tým sa Cassandra rozlúčila, zaklapla laptop a položila ho na prázdnu stranu postele. Z pocitu, aký ju zalial, keď videla ten kufor, jej naozaj nabehla husia koža. Zatvorila oči a dala sa unášať svojím snom.

*

Zobudila sa o tri hodiny a chvíľu premýšľala, či sa jej tá bizarná situácia s kufrom iba nesnívala. Jej laptop však ležal vedľa nej na posteli a v mobile si našla správu, v ktorej jej Linda oznamovala, že všetko zariadila a kufor jej dovezú o niekoľko dní. A znova sa u nej objavil ten neopísateľný pocit.

Vstala, dala si sprchu a so šálkou kávy si sadla na širokú parapetnú dosku so špeciálnym matracom, ktorú dala nainštalovať, hneď ako sa sem nasťahovala. Nejaký čas sa síce musela dohadovať s majiteľom bytu, kým s touto úpravou súhlasil, a musela sa na tom podieľať finančne, no výsledok stál za to. Po oboch stranách okna bola teraz zabudovaná knižnica, špeciálne osvetlenie smerujúce priamo na miesto, kde mohla sedieť, ale aj pohodlne ležať, a reproduktory v stenách, keď tu počúvala hudbu. Toto miesto bolo pre ňu naozaj rajom na zemi. Milovala sedieť v okne a čítať, obložená vankúšmi, ponorená do príbehu, alebo tu len vychutnávala kávu a sledovala ulicu pod sebou. Ľudí, náhliacich sa nevedno kam, azda za vyšším zárobkom, ktorý ich aj tak

neurobí šťastnejšími. Bola to pasca, do ktorej padali všetci v tomto storočí vrátane nej.

Po tom, ako dopila kávu, otvorila laptop a načítavala svoju pracovnú e-mailovú schránku. Vtom zastala uprostred pohybu, lebo jej napadli Elaine slová pri ich poslednom rozhovore, keď Kassandru obvinila, že je vorkoholička a práca je zmyslom jej života. Vraj si zrejme vôbec neuvedomuje, že je od nej chorobne závislá. Cassandra vtedy vehementne protestovala, aj keď tušila, že Elaia nie je ďaleko od pravdy.

Necítila sa síce závislá, ale bola pravda, že práca sa pre ňu stala zmyslom života. Pracovala priveľa, čo jej hlásili nielen unavené suché oči, ale aj chrbtica. Rozhodla sa sestrie, ale hlavne sebe, dokázať, že počas víkendu, keď mala voľno a okrem toho aj narodeniny, nechá prácu pracou, hoci jej to určite nepadne ľahko. Aj keď s nevôľou, predsa len sa prinútila zatvoriť počítač a zrazu nevedela, čo so sebou.

Prejsť sa? Upratovať? Čítať?

Naplnila ju melanchólia z toho, že jej duša je predsa taká osamelá.

Kapitola 3

Kuriér, ktorý jej nasledujúci týždeň priviezol kufor, sa na ňu pozeral trochu zmätene. Kufor posiaty čiernymi šmuhami sa zrejme nehodil k elegantnej, upravenej dáme, ktorá ho preberala. Vyzdvihla si ho vo vstupnej hale domu, v ktorom bývala, a vo výťahu sa zadívala do zrkadla. Za posledný rok výrazne zmenila svoj výzor. Od svetlých vlasov sa vrátila k svojim prirodzeným tmavým a nechala si ich narásť. Linda tvrdila, že teraz vyzerala prístupnejšie. Vlastne Linda ju priviedla na túto myšlienku, keď sa jej zverila, že túži po nejakej zmene. No nevedela, či chcela dosiahnuť práve to, aby pôsobila prístupnejšie. Imidž si už roky pestovala na tom, že budila dojem nedosiahnuteľnej. Chcela, aby si od nej ľudia udržiavali odstup. Chcela, aby ju považovali za chladnú mrchu, a nahovárala si, že v skutočnosti ňou aj je.

Výťah sa s cinknutím otvoril, a len čo odomkla dvere do bytu, počula, ako jej na zapnutom laptope zvoní prichádzajúci hovor. Nemusela sa ani pozrieť, kto volá. Vedela to celkom presne.

„Čo zasa chcete, vy otravy?“ spýtala sa, keď hovor prijala.

„Tak čo, hovor! Dorazil?“ Linda jej nedala ani vydýchnuť, hoci to, že volala práve teraz, znamenalo, že jej prišla správa o doručení a už to vedela.

„Áno, práve mi ho doručili,“ odvetila a nasmerovala kameru na kufor stojaci vedľa seba.

„Dokelu, počkaj! To je ako v kine, idem si urobiť pukanec! Alebo aspoň po pohár vína!“ zvrískla Sofia a o chvíľu im už kývala do kamery s pohárom bieleho.

„Vám sa smeje, ale ja mám fakt strach ho otvoriť. Mala by som to urobiť niekde vonku. Čo ak z neho niečo vyskočí?“

„Na to zabudni!“ Linda pohoršene potriasla hlavou a naklonila sa bližšie ku kamere, akoby tak mohla vidieť viac.

„Nebuď posraná, Kassandra! Tie kufre na letisku určite presvecujú a divila by som sa, keby ich aj nevykradli. Určite všetko ako-tak hodnotné už dávno zmizlo. Dúfam, že neočakávaš, že tam bude niečo veľkolepé.“

„Taká naivná naozaj nie som. A uznávam, že tentoraz ste sa svojou originalitou naozaj prekonali. Mne by stačilo, keby tam nebolo nič živé!“

Kassandra ešte raz upravila polohu laptopu, aby kamera presne zaberala miesto, kde stál kufor. Potom si aj ona na odvalu dopriala veľký hlt vína a začala opatrne, centimeter po centimetri, otvárať zips na kufri.

„Tak čo?“ súrila ju Sofia.

S Lindou mali obe prilepené nosy až na displeji svojich laptopov.

„Dobrá správa je, že odtiaľ zatiaľ netrčí žiadny chvost,“ odvetila Kassandra a opatrne ďalej otvárala zips. Jeho väčšia časť bola už otvorená, keď sa zrazu niečo prešmyklo cez otvor a vyklázlo von.

„Áááá!“ zvriskla Cassandra a inštinktívne kufor odhodila. „Ježiši, skoro som si cvrkla!“

„Čo je? Čo to bolo?“ Linda sa dožadovala odpovede.

„Nohavičky.“

„Prosím?“

„Hovorím ti, že dámske nohavičky.“

„No úžasné! Tak sme ti nakoniec kúpili dámsky kufor? Neverím!!! Podľa jeho stavu som si bola istá, že patrí mužovi.“

„Mňa sa na to fakt nepýtaj!“ Cassandra palcom a ukazovákom zdvihla ružové dámske nohavičky, zabalené vo fólii, a ukázala ich do kamery.

„A tak aspoň sú nové a náhodou pekné. Možno ti nakoniec aj sadnú,“ konštatovala Linda a Sofia sa takmer udusila vínom.

„Vďaka, nie je to celkom moja farba.“

Kassandra sa znova zohla ku kufru a opatrne ho otvorila.

„Je plný dámskeho oblečenia.“

Akoby to tvrdenie musela podporiť, zdvihla pred kameru ďalšie kúsky s tigrovanou potlačou zabalené vo fólii.

„Ach, dokelu!“ Linda ohrnula spodnú peru.

„Fakt som dúfala, že to bude väčšia zábava. Nemôžem uveriť, že taký starý a dobitý kufor môže patriť žene. Čo s ním, preboha, robila?!“

„To naozaj neviem. Je v ňom len oblečenie. Síce tuším všetko nové, ale nič pre mňa, takže ak máte záujem, pokojne sa ozvite.“

„Zaves to aspoň na nejaký bazár a za získané peniaze si kúp fľašu dobrého vína.“

Kassandra opatrne vyberala ďalšie kúsky zabalené vo fólii.

„Nechápem, ako môže niekto nakúpiť toľko vecí a potom zabudne kufor na letisku,“ prehodila Sofia a pozorne sledovala monitor.

Kassandra zrazu zastala uprostred pohybu.

„Je tu aj kniha,“ vybrala veľký hrubý zväzok s názvom Malý život. „Príbeh o láske a obetavosti,“ čítala nahlas. Potom knihu prelistovala.

„Nemám rada ľudí, ktorí si podčiarkujú vety v knihách. Je to barbarské. No zrejme je to najhodnotnejšia vec z celého obsahu, takže vám za ňu ďakujem.“

„Nič iné tam nie je?“

„Oblečenie, kniha, jedna energetická tyčinka, ktorú určite nechutnám, a vlhčené utierky na ruky.“

Sofia nespokojne potriasla hlavou.

„Takto som si to naozaj nepredstavovala. Dúfala som, že to bude zaujímavejšie.“

„Aj ja, lebo ten kufor na mňa pôsobil zvláštne,“ priznala nakoniec Kassandra ticho.

„Ako zvláštne?“

„Neviem to opísať. Jednoducho zvláštne. Akoby ma niečím priťahoval, keď som ho videla na obrazovke. No asi za to mohlo iba to víno, ktoré som na narodeniny vypila.“

*

„Dobrý večer, pani Basdeki. Máte tu pánsku návštevu...“

„Pošlite ju hore, Rudi.“

„V poriadku, prajem pekný večer.“

Kassandra práve sedela na zemi a triedila obsah toho nešťastného kufra, keď ju vyrušil domáci telefón. Práve sa snažila zistiť, akú veľkosť majú veci v kufri, aby popremyš-

ľala, či pozná niekoho s podobnou konfekčnou veľkosťou. Jej veľkosť a predovšetkým štýl to rozhodne neboli. Nosila väčšinou kombinácie bielej, čiernej a červenej, pričom tú červenú obmedzila na minimum. Väčšinou zostávala pri čisto čiernej.

Až teraz, keď vybrala z kufra všetky veci, si všimla, že naboku je zazipované vrečko. Otvorila ho a vybrala malé kožené puzdro. V tej chvíli sa ozval zvonček pri dverách. Položila puzdro na otvorený kufor a podišla k dverám. Otvorila ich v očakávaní pána, ktorý jej mal prísť opraviť umývačku, no chlap pred nimi určite nemal o oprave spotrebiča ani potuchy.

Sebastian!

„A... Ahoj.“

„Ahoj, prepáč, len... Zaskočil ma tvoj zmenený imidž. Celkom som sa zľakol, že som si pomýľil dvere.“

Kassandra si prihladila svoje medzičasom výrazne podrasené a tmavšie vlasy.

„Potrebovala som zmenu.“

„Dobré rozhodnutie,“ dodal Sebastian. „Vyzeráš fantasticky. Tá nová farba ti zvýrazňuje farbu očí.“

Po tých slovách sa trochu zarazil, lebo si uvedomil, že Kassandra ich možno bude vnímať ako priveľmi osobné. Obaja sa snažili, napriek tomu nebolo ich zblíženie jednoduché.

„To je pre teba,“ spamätal sa konečne a vtisol jej do rúk kyticu, ktorú priniesol.

„Dodatočne všetko najlepšie. Chcel som ti zablahoželať aj osobne.“

Vzala si kvety a podobne ako Sebastian cestou sem do nich zaborila nos.